GS 529

Twenne stycken högst märkwärdiga och wackra

Wisor,

jemte en märkwärdig Likpredikan.

Den Första:

Med ett bedröfwadt sinne jag denna
wisan skrifwer.

Den Andra:

God dag min aldra söna.

Fahlun,
tryckt på G. Hedmans förlag.

1845.

fafä, Det gräsmer wäl mitt hjerta när jag bet
tänker på.

6. Till alla himlarß dening, till de utmal-
naß flara, Gud lät oß laga få, att wi än mötaß
få, Ach ber i alla sträfvet få goß hwarandra ma-
ra, Så är hurn wi kunna för dewen beßå; Dag
önßar ändå att Gud ei räknar på, Ty om du
dättre wetat, du mig ei frukta då.

7. Wren all den rena kärlek jag till dig haf-
wer burit, Det kan ei nägon penna beskrifwa på
en gång, Wren nu har jag i hjertat en trohetseb
dig swurit, Att aldrig nägon dissa förrän jag får
dör' den lång, Att hon dä dissar mig af hjertat
innerlig, Wred gladsje och wro trohet hon mä be-
finna sig.

8. Wren Gall den tiden komma att du Gall
ängra detta, Att du har mig begabbat och gjort
af mig spott, Så bör jag ide klandra, det är ei
Ferst med rätta, Wät jag ei lydde råret af folket
som så sagt, Att du Gall' swika mig får jag
höga dissar af hjertat innerlig.

9. Wren höt ni Gidor alla, och så till min-
nes sköra, Betrakta ingen gobe som är af trohet
full, Wi samen bå på eber Gudß wrede och ond-
se, För den som Gär se till att han ei Galler Gull,
Will ni ej honom ha, lät bli att den bebra, Wred
Gallsa erb och minet som J will honom ha.

10. Wren hwad hjelper mig min flora forg
beskrifwa, Wät ingen utan Herran det allena wet,
Om jag i bröstet Gulle mitt hjerta sönderrifwa,
Det lärer nu ej hjelpa om jag än blodet gret,
Wren nog är det bärst och Galler för mig swårt,
Att lefwa uti werlden, bå hjertat det är Gårt.

11. Till Gut jag mig bercher att afSeb Gån
dig saga, Wärd min söta engel, Gud ware dig hos,

Wren all hwad jag dig bcher, och all hwad du
månd laga, Så Grift ei flera gobar, min enda
tädra roß, Som du har gjort mot mig, det bcher
jag dig, Såg belcre bå rent ut, jag will ei ha dig.

12. J alla, mina dagar få hafwer jag be-
trattat, Wät alsrig nägon lydda har wantt med
dem än, Som hafwa en gobe få Gammelgt för-
attat, Wät han bade bådit dem för sin bäsa mån;
Wän Gud som är gob, få bär är mitt mod, Du
wet att ingen falSbet uti min Gäl bcr.

13. Så bcher jag till Herren, han mig min
hwb tillgifwer, Gaf jag bär i werlden ej mer kan
hafwa ro, Jag och före betta min bärSap så till-
Strifwer, J bet jag war få summer och bade få-
dan tro, Att jag dig Gulle få, bet war ej lita
på, Wät som du bade flera som till dig många gå.

14. Wren om du twifter mig Gall himmelen
dig låna, Galtbet och elyder, be Stola för dig
få, Sorg och bekymmer Stola dig då möta, Se-
dwart bäller du dig i werlden wända må; Gör all
den sud och tär, nu ifrån mig går, Se Stola på
dig brabba, få samt som Gud han tär.

Wren allt hwad jag dig bcher, och allt hwad du
månd laga, Så sirk ei flera gobar, min enda
tädra roß, Som du har gjort mot mig, det bcher
jag dig, Såg belcre bå rent ut, jag will ei ha dig.

12. J alla, mina dagar få hafwer jag be-
trattat, Wät alsrig nägon lydda har wantt med
dem än, Som hafwa en gobe få Gammelgt för-
attat, Wät han bade bådit dem för sin bäsa mån;
Wän Gud som är gob, få bär är mitt mod, Du
wet att ingen falSbet uti min Gäl bcr.

13. Så bcher jag till Herren, han mig min
hwb tillgifwer, Gaf jag bär i werlden ej mer kan
hafwa ro, Jag och före betta min bärSap så till-
Strifwer, J bet jag war få summer och bade få-
dan tro, Att jag dig Gulle få, bet war ej lita
på, Wät som du bade flera som till dig många gå.

14. Wren om du twifter mig Gall himmelen
dig låna, Galtbet och elyder, be Stola för dig
få, Sorg och bekymmer Stola dig då möta, Se-
dwart bäller du dig i werlden wända må; Gör all
den sud och tär, nu ifrån mig går, Se Stola på
dig brabba, få samt som Gud han tär.

läst och beckträd samt pipan i munnen, dignade
ned af sin trefota pall, sade han: ännu en sup
min goda hustru, och denna war den sista här i
werlden, derpå uppgaf han sin höga anda. — Hu-
strun slår sig för sitt bröst med detta utrop: bort-
gången är min man, mitt hufwud, mitt försmar,
barnen gå allestädes omkring, wrida sina händer
och säga: hwad embete skola wi taga oß före! —
Ändteligen hafwer äldsta sonen ärst sin faders hö-
ga embete, den andra har i desperation gifwit sig
till kneckt wid militären och den tredje är en hore-
piskare worden. — Älskelige åhörare! stora förluster
hafwa wi haft, såsom till exempel då Gustaf A-
dolf den andra stupade wid Lützen och den Swen-
ska Arméen blef slagen wid Nördlingen; men det-
ta år fastmer en så stor sorg, att om alla stjernor
woro skrifware, alla träd och wärande gräs och
örter woro pennor, ja om hela wida hafwet wore
bläckhorn, kunde den dock aldrig beskrifwas. En
man war han, förträfflig uti allt sitt embete: åt
mig förskodde han ett par stöflor, dem jag brukat
wid twenne prestamöten och öfwer twåhundra soc-
kenbud; och we mig, de ännu äro halfsulade. Han
war wis som Salomon, stark som Simson och
tålig som Job, så att jag måste instämma med
den store psalmisten David: han slog på dörra-
klappen så att dörratråden bäfwade; med ett ord,
älskelige åhörare! han gjorde wäl, han smorde wäl
och drog till som en bra karl.

Fahlun,
P. A. Huldbergs Boktryckeri, 1845.

Den Första:

Med ett bedröfwadt sinne jag denna wisan skrifwer, Mitt hjerta uti bröstet det är af sorg upptändt, När som jag mig besinnar hwad det som mig tilldrifwer, Så är det så underlig för mig att så har händt; Mång sorgefull tår mig möter hwart jag går, Det är allt för den flickan jag ser att jag ej får.

2. Men aldrig i werlden jag sådant kunnat tänka, Att den jag så högt älskade skall wara så mot mig, Och mig uti ångslan så grufweligt nedsänka, Besinna litet efter hur högt jag älskat dig; Det war min största fröjd, jag blef så hjertligt nöjd, Hwar gång jag dig fick skåda, tyckt' jag det war en fröjd.

3. Men släck ej ut den eld som du har sjelf upptändat, Frukta dig rätt för den wredsamme Gud, Men nu finner jag att det lär wara ändat, Jag lärer ej få höra det ljufliga ljud; Den gnistan som brann hon hastеligt förswann, Den stjerna, som sig släpper, ej mera fästas kan.

4. O Gud! du hör min suckan, mitt hjerta swåra blöder, Jag kan nu ej längre från tårar hålla mig, Ty nu har jag alls ingen som till min sida stöder, Nu är all glädje borta, nu saknar jag ock dig; Min lilla goda wän, hwar får jag dig igen, Det lär ej mera hända, förrän jag får fara hän.

5. Och fast jag ej är riker, så wet jag att han lefwer, Den som i werlden mig usling hjelper än, Om jag på honom hoppas, han mig ej öfwergifwer, Fast jag är öfwergifwen af dig min båsta wän; Jag frukter det lär gå för dig li-

17. Adjö och farwäl du min enda hjertans kära, För alla timmar jag fåfängt älskat dig, Bed Gud att jag aldrig kan komma dig så nära, Att dina ögon ej en gång får skåda mig; Jag slutar och är nöjd, når jag ser du är höjd, Du mig har öfwergifwit, nu lärer du få fröjd.

18. Men hade jag haft pengar och warit rik som andra, Jag mig då föreställer jag kanske blifwit hörd, Men nu är jag beswiken och mäste från dig wandra, Ditt hjerta är orörligt, det blir allsintet rördt, För dig så står det till att göra hwad du will, Att wara emot mig både falsker och mild.

19. Jag är den aldra sämsta som till dig hafwer friat, Det wet jag ganska wäl, och andra wet med mig, Men nog har du flera sämre och näppare afbidat, Men ingen har du sprungit upp ur sången som för mig, Du tör wäl ångra dig, du gjorde så mot mig, En gång når du besinnar att jag rätt älskar dig.

20. Nu är jag lik den dufwan, som makan sin bortmister, Hon sörjer bitterlig med en bedröflig sång, Hon sätter sig i skogen uppå de torra qwistar, Och tiden falls för henne så beswärlig och så lång, Så är det ock för mig, ja Gud förbarma sig, Mitt hjerta will då brista, når jag tänker på dig.

21. Men hör ni goßar alla och er till sinnes föra, Förhaster eder icke att älska någon mö, Besinna eder litet hwad I bören göra, Ni kan så snart för glädje få sorg och bitter nöd, Det mig har så gått, som jag ej förstått, Den wän jag hafwer älskat hon har mig försmått.

22. Så sannt som Herren lefwer jag aldrig förglömmer, Så länge blodet röres och är i hjertat warmt, Ja ända till den stunden mig swarta

---

Den Andra:

Och dag min albra kära, Hur står det till med dig, Dag tror att du är finnab Att öfwergifwa mig. :/:

2. Ger wädder det din moder, Ger wädder det din far, Ger det är din egen willa, För det jag så fattig är. :/:

3. Ställ jag nu enkammen wara, I hela min lifstid, Och ingen wän mer hafwa, Som kan förlöria mig. :/:

4. Wen tol som för har stunit, Emellan ofs så stär, Wen börjar nu att mukna, Och mot net öfwerför. :/:

5. Et ljus som för har brunnit, Emellan dig och mig, Et hafwer du sjelf utsläckt, Du är tänkt att wara mig. :/:

6. Nu flutar jag min wija, Nu ändar jag min sång; Dag beder upp till Herran, Han ger en god utgång. :/:

Jorden gömmer, Den hoppas jag att flippa från denna werlden hem, Nu fäger jag till flut, af hjertat mitt remt ut, Min fädrelt tål dig brinner och albrig flodnar ut.